

Arrest

nr. 70 682 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten X (en zijn echtgenote X)
geboren te Teheran, op (in) X
en van nationaliteit te zijn : Iran*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 31/05/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum"

2. Over de ontvankelijkheid

2.2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang. Zij zet deze als volgt uiteen:

"Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten."

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, nu zij niet als vluchteling werden erkend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevinden, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. De staatssecretaris beschikt dienaangaande slechts over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan verzoekers geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering. De vordering is onontvankelijk (zie oa. RW nr. 10.874 d.d. 30 augustus 2007 en RVV nr. 10.065 d.d. 16 april 2008)."

2.2.2. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij getuigt van het rechtens vereiste belang.

2.2.3. Artikel 52/3, § 1 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet, luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen; 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

2.2.4. Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1, blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of 27 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

2.2.5. De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

2.2.6. Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen, volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, van de vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, bedoelde gevallen, al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

2.2.7. De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de

minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

2.2.8. De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 7, eerste lid, 1° Vw juncto artikel 9 bis Vw en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting - kennelijke onredelijke beslissing. Verzoekers wensen te verwijzen naar hun aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden conform artikel 9 bis Vw die hij per aangetekend schrijven heeft mede gedeeld aan de burgemeester van SERAING op 24 mei 2011 (stuk 1). Verzoekers hebben in hun artikel 9 bis Vw buitengewone omstandigheden aan waarom zij hun aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden niet kunnen doen in hun land van herkomst zijnde IRAN. Het bevel is derhalve onwettig gezien er op het ogenblik van 7 juni 2011 nog een aanvraag lopende is tot verblijf van meer dan drie maanden in BELGIË op grond van artikel 9 bis Vw. op 24 mei 2011 werd de aanvraag op grond van artikel 9 bis naar de bevoegde burgemeester gestuurd, op datum van 7 juni 2011, zijnde de besteden beslissing, was er nog niet beslist over de aanvraag van verzoekers. De rechtspraak van de Raad van State is nochtans eenduidig op dit punt. Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen dient de bevoegde Minister uitspraak te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van verzoeker, zijnde SERAING. Dit houdt in dat volgens vaststaande rechtspraak geen bevel kan worden afgeleverd zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is. In het bevel wordt overigens niet gemotiveerd waarom deze terugleiding naar de grens op grond van artikel 7 Vw. Er wordt geen allusie gemaakt op het feit dat verzoekers een aanvraag tot machtiging hebben ingediend conform artikel 9 bis Vw en waarom de aanvraag onontvankelijk zou zijn of ongegrond zou zijn. Het bevel is manifest niet afdoende gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers hebben op 24 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Op 7 juni 2011 hebben verzoekers nog geen beslissing ontvangen omtrent deze aanvraag van de dienst vreemdelingenzaken. Er is zelf meer. De raadsman van verzoeker heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2011 laten weten dat verzoeker een aanvraag tot machtiging verblijf conform artikel 9 bis hadden ingediend via telefax bericht (stuk 4). Artikel 9 Vw bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zij plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9 bis Vw, kan in buitengewone omstandigheden hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in BELGIË. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in BELGIË kan worden aangevraagd. Er is zelf meer. Op 24 mei 2011 waren verzoekers legaal op het grondgebied zodat zij in casu in feite geen buitengewone omstandigheden dienden aan te tonen. Verzoekers hadden een verblijfsvergunning omdat zij een lopende asielprocedure lopende hadden. Zij dienden eigenlijk geen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Voor de volledigheid wensen verzoekers te duiden

dat deze buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis Vw houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard. In casu dienen verzoekers geen buitengewone omstandigheden aan te tonen gezien zij gemachtigd waren in het rijk te verblijven voor de tijd die nodig was om hun asielprocedure te onderzoeken. Minstens blijken de buitengewone omstandigheden uit het feit dat verzoekers een verblijf hadden in het rijk. Verzoekers hebben in hun aanvraag de buitengewone omstandigheden uiteengezet. Of deze buitengewone omstandigheden voldoende zijn dient de Dienst Vreemdelingenzaken te onderzoeken. De Raad kan in huidige procedure hierover niet beslissen. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoekers dienden op 24 mei 2010 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis Vw in. Het indienen van deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vw blijkt dat verzoekers willen aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn om het aanvragen van de machtiging om verblijf in BELGIË te rechtvaardigen. Verzoekers hebben buitengewone omstandigheden aangetoond in hun aanvraag ondanks het feit dat zij legaal verblijf hadden en toegelaten werden in het Rijk voor de duur van hun asielprocedure. Op 7 juni 2011 maakt de minister een bevel om het grondgebied op dat ogenblik was er omtrent de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vw, nog geen beslissing genomen. De minister van Migratie- en asielbeleid besliste derhalve verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, zonder te hebben geoordeeld of verzoekers buitengewone omstandigheden hadden aangevoerd, die een aanvraag in hun land van herkomst zouden verhinderen. Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vw geen schorsende werking heeft, maken verzoekers met hun betoog dat 'Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak dient te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van verzoeker, zijnde SERAING', aannemelijk dat de Minister op kennelijke onredelijke wijze heeft besloten verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Volledigheidshalve wensen verzoekers in casu te verwijzen naar het arrest van de RVV nr. 19.745 dd. 28 november 2008 in de zaak RVV 29.897/11 die genomen werd door de voorzitter van de RVV die in een volledig gelijkaardige zaak het bevel om het grondgebied om bovenliggende redenen heeft vernietigd. De casu in bovenliggend arrest is volledig identiek met voorliggende zaak zodat eenheid in de rechtspraak het vereist dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 4 mei 2011 vernietigd wordt. Verzoekers zijn tevens van oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten een algemene stijlclausule bevat. De bestreden beslissing maakt geen gewag van het feit dat verzoeker een aanvraag artikel 9 bis Vw hebben ingediend bij de burgemeester. Het feit dat verzoekers over buitengewone omstandigheden beschikken, wordt niet besproken of wordt niet verklaard met een motivatie waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis Vw niet in BELGIË kan worden ingediend. Wanneer niet blijkt uit de motivering van een beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de buitengewone omstandigheden wel degelijk aanwezig zijn, is het bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 7, eerste lid, 1° gebrekkig gemotiveerd en dus niet afdoende gemotiveerd (zie supra). De administratie, zijnde de minister, dient dus te onderzoeken conform artikel 9 bis Vw, of er voor verzoekers buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Gezien de administratie dit niet heeft gedaan want in de bestreden beslissing is er niets terug te vinden over de aanvraag conform artikel 9 bis Vw. Derhalve heeft de administratie dan ook een manifeste beoordelingsfout gemaakt door de persoonlijke situatie van verzoekers niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende gemotiveerd. De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten faalt derhalve volledig. Er wordt geenszins gemotiveerd waarom het verzoek van verzoekers niet dient afgewacht te worden. Een aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden dient immers gekend te zijn bij de administratie nog voor het bevel gegeven werd. Dat het geven van dit bevel om het grondgebied te verlaten derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid. Verzoekers kunnen zich dan ook niet verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verweerder faalt dus. Verweerder maakt aldus een manifeste beoordelingsfout door de persoonlijke situatie van verzoekers niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve niet afdoende motiveerde. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 7 juni 2011 dient aldus te worden vernietigd enerzijds gezien er geen afdoende motivering is conform artikel 2 en 3

van de wet van 29 juli 1991, het een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsplichting.”

3.2. Verzoekers wijzen op het feit dat zij een aanvraag 9bis hadden ingediend, waarover nog geen beslissing was gevallen op het moment van de thans bestreden beslissing.

Een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schort de uitvoerbaarheid van het bevel niet op. Verzoekers tonen niet aan dat een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de betreden bevelen een door hen aangevoerde wetsbepaling of beginsel schendt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC